

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 209

din 9 aprilie 2025

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, în ansamblu, și a dispozițiilor art. I pct. 4 [cu referire la art. 11 alin. (2) și art. 11¹ alin. (2) din Legea minelor nr. 85/2003] din aceeași lege, în special

Marian Enache	— președinte
Mihaela Clochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, obiecție formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 11.789 din 17 decembrie 2024 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.921A/2024.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, autoarea acesteia formulează critici de neconstituționalitate extrinsecă asupra Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon și asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 și critici de neconstituționalitate intrinsecă asupra unor prevederi din legea supusă controlului de constituționalitate.

4. Sub aspect extrinsec se susține, în esență, că legea criticată încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) prin raportare la cele ale art. 115 alin. (7) din Constituție referitoare la limitele de investire a Parlamentului în procedura legii de aprobare a ordonanței de urgență.

5. Cu titlu introductiv se arată că legea adoptată are ca obiect aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon (PL-x nr. 486/2024). Autoarea sesizării prezintă cuprinsul formelor adoptate de cele două Camere ale Parlamentului.

6. Astfel, se arată că Senatul, în calitate de primă Cameră sesizată, a adoptat proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 la 23 septembrie 2024, cu modificări și completări. Potrivit formei adoptate de Senat, pct. 2, 3, 5 și 6 vizează completarea prevederilor art. 11, ale art. 20 alin. (2), ale art. 25, respectiv lit. g)

a art. 38 din Legea minelor nr. 85/2003 cu soluții legislative noi, care, pe de o parte, nu au format obiectul reglementării ordonanței de urgență și, pe de altă parte, nu vizează măsuri necesare cu privire la efectele juridice produse pe perioada de aplicare a ordonanței; pct. 1 și 4 din lege vizează modificarea unor prevederi din aceeași ordonanță de urgență, cu mențiunea că modificarea prevăzută la pct. 1 referitoare la art. 2 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 85/2003 nu a fost avută în vedere de Guvern, în calitate de inițiator al actului normativ, iar pct. 4 vizează modificarea prevederilor art. 21¹ alin. (2) din Legea nr. 85/2003, soluție care a constituit obiectul reglementării inițiale.

7. Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a adoptat proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 la 11 decembrie 2024, cu modificări și completări. Astfel, pe lângă amendamentele admise de Senat, Camera Deputaților a admis alte 4 amendamente, pct. 2, 3, 5 și 9.

8. Față de cele expuse, autoarea obiecției susține că legea adoptată nesocotește prevederile art. 115 alin. (7) din Constituție, întrucât legiuitorul nu s-a limitat la aprobarea pur și simplu a ordonanței de urgență ori la aprobarea ordonanței de urgență cu modificarea, completarea, abrogarea sau chiar suspendarea unor dispoziții ale acestora (în ambele cazuri, cu posibilitatea de adoptare a unor măsuri de corelare a soluțiilor legislative preconizate cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației), ci a legiferat în cadrul procedurii derulate în Parlament cu privire la Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon direct în legătură cu aspecte referitoare la Legea nr. 85/2003, neavute în vedere de inițiatorul actului normativ, respectiv Guvernul.

9. Soluțiile reglementate în cadrul procedurii legislative, în special cele ce vizează modificarea și completarea art. 11, modificarea art. 20 alin. (2), completarea art. 25, introducerea art. 25¹ și 25², precum și modificarea lit. g) a art. 38 din Legea nr. 85/2003, care nu au făcut obiect de reglementare în cadrul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 și nici nu vizează măsuri strâns legate de efectele juridice ale acestora ce pot fi reglementate la momentul legii de aprobare în condițiile stabilite de art. 115 alin. (7) din Legea fundamentală, se constituie în soluții legislative noi, de sine stătătoare, care excedează limitelor de investire a legislativului în procedura legii de aprobare a ordonanței.

10. Se arată că modificarea de substanță efectuată de Parlament se putea realiza, fără afectarea exigențelor constituționale, prin inițierea unui proces legislativ distinct în acest scop.

11. În continuarea criticilor de neconstituționalitate extrinsecă, autoarea obiecției susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2024 încalcă art. 115 alin. (4) din Constituție privind regimul adoptării ordonanțelor de urgență, deoarece nu

sunt întrunite condițiile constituționale pentru adoptarea acestui act normativ. Astfel, se arată că, din examinarea notei de fundamentare și a preambulului ordonanței de urgență, se poate constata că nici condiția referitoare la existența situației extraordinare și nici cea privind urgența reglementării nu sunt îndeplinite. Deși se invocă în cuprinsul preambulului necesitatea urgentă de consolidare a capacității administrative a Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, precum și insecuritatea juridică apreciată la nivelul actelor de concesiune minieră și de autorizare a începerii lucrărilor miniere, în realitate, scopul emiterii ordonanței de urgență presupune elemente clare de oportunitate legislativă, incompatibile cu prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție. În susținerea acestei critici de neconstituționalitate sunt invocate considerente din jurisprudența în materie a Curții Constituționale (spre exemplu, Decizia nr. 412 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 11 iulie 2019, paragraful 45, și Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005).

12. Sub aspect intrinsec, autoarea sesizării susține că dispozițiile art. 1 pct. 4 din legea criticată [cu referire la art. 11 alin. (2) și art. 11¹ alin. (2) din Legea nr. 85/2003] încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat, principiul securității raporturilor juridice și al ierarhiei actelor normative. În acest sens se arată că soluțiile legislative prevăzute la art. 1 pct. 4 din legea criticată [cu referire la art. 11 alin. (2) și art. 11¹ alin. (2) din Legea nr. 85/2003] lasă la latitudinea autorităților competente prerogativa stabilirii excepțiilor de la regula prevăzută la nivel primar cu privire la aspecte care intră în sfera de reglementare a legii, iar nu a actelor administrative, întrucât, prin conținutul lor, reglementează aspecte legate de atribuțiile, respectiv modalitatea de exercitare a dreptului de proprietate, norme care trebuie să beneficieze de reglementare la nivel primar. Astfel, soluția legislativă care prevede că excepțiile de la dispozițiile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 85/2003 se stabilesc de către autoritățile competente în domeniu și cea care dispune că excepțiile de la prevederile art. 11¹ alin. (1) din același act normativ se stabilesc de către „autoritatea competentă și de reglementare, pe baza unui studiu privind impactul activității miniere asupra sursei de alimentare cu apă, cu avizul autorității de protecție a mediului”, prin conținutul normativ, reglementează relații sociale de nivel primar, contrar prevederilor art. 108 alin. (2) din Constituție, deși specificul actelor normative subsecvente este tocmai acela de executare a prevederilor stabilite la nivel primar. În situația vizată de ipotezele normelor juridice menționate, actele autorităților prevăzute de art. 11 alin. (1) și de art. 11¹ alin. (1) din Legea nr. 85/2003 nu au ce dispoziții primare să pună în executare în condițiile în care legiuitorul nu a reglementat la nivel de lege excepțiile legate de efectuarea de activități miniere pe anumite terenuri și de instituire a dreptului de servitute pentru activități miniere pe astfel de terenuri.

13. Totodată, atât timp cât regula privind interzicerea efectuării de activități miniere pe anumite categorii de terenuri, respectiv instituirea dreptului de servitute pentru activități miniere pe astfel de terenuri este stabilită la nivel primar, în cuprinsul Legii nr. 85/2003, cu atât mai mult se impune ca excepțiile de la regulă să fie stabilite tot la nivel primar, iar nu prin acte ale autorităților competente/de reglementare. Aceasta întrucât excepțiile de la regulă sunt de strictă interpretare și aplicare, astfel că este necesar ca acestea să fie stabilite expres și limitativ prin lege.

14. Instituirea prerogativei legale de stabilire a excepțiilor de la regulile prevăzute de lege de către autoritățile competente în domeniu sau de autoritatea competentă și de reglementare, în lipsa oricăror criterii legale, conduce la reglementarea unor norme de exceptare arbitrară, prin acte emise la nivel subsecvent, precum și la golirea de conținut a regulii stabilite la nivel primar.

15. Faptul că dispozițiile art. 11¹ alin. (2) din Legea nr. 85/2003 prevăd anumite condiții de procedură ce trebuie îndeplinite de autoritatea competentă și de reglementare la instituirea excepției de la alin. (1), respectiv efectuarea unui studiu privind impactul activităților miniere asupra sursei de alimentare cu apă și existența avizului autorității de protecție a mediului, nu complinesc viciile de neconstituționalitate evidențiate.

16. De asemenea, autoarea obiecției susține că prevederile art. 1 pct. (4) din legea criticată nu respectă nici cerința de previzibilitate a reglementării, pentru că nu precizează cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniu, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului.

17. În susținerea criticii de neconstituționalitate intrinsecă este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 2 mai 2018, paragrafele nr. 73-75 și 76.

18. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

19. **Președintele Camerei Deputaților** a comunicat punctul său de vedere prin care arată că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la criticile raportate la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) și ale art. 115 alin. (7), precizează că, în temeiul art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, competența de legiferare a Parlamentului cu privire la un anumit domeniu nu poate fi limitată dacă legea astfel adoptată respectă exigențele Constituției. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.093 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 20 octombrie 2008, și arată că fiecare dintre cele două Camere ale Parlamentului s-a exprimat cu privire la aceeași inițiativă legislativă, potrivit competențelor și cu respectarea regulamentelor parlamentare, iar aceasta a fost supusă spre dezbateră și adoptare în Camera Deputaților, în calitatea de Cameră decizională. Admiterea afirmației autoarei sesizării ar putea avea drept consecință eliminarea rolului de Cameră reflecție al Senatului, în sensul că acesta ar stabili definitiv conținutul normativ al proiectului de lege, cu rezultatul că a doua Cameră, Camera Deputaților, în calitatea sa de Cameră decizională în materie, nu ar putea avea posibilitatea să modifice sau să completeze legea în speța dedusă controlului de constituționalitate, ci doar să o respingă ori să o aprobe într-o formă deja determinată. De asemenea, invocă aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind delegarea legislativă, potrivit căreia supunerea ordonanței de urgență spre aprobare Parlamentului reprezintă o formă de control parlamentar asupra activității de legiferare delegate Guvernului (spre exemplu, Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, paragraful 37, Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, paragraful 88, sau Decizia nr. 412 din 20 iunie 2019, paragraful 43) și arată că perspectiva potrivit căreia Parlamentul este obligat să nu intervină în sfera de legiferare avută în vedere de Guvern, deoarece asta ar echivala cu încălcarea instituției delegării legislative, este contrară regimului juridic constituțional al ordonanțelor de urgență, nu este fundamentată prin considerarea rolului Parlamentului în ansamblul autorităților publice cu rang constituțional și este în contradicție vădită cu jurisprudența în materie a instanței de contencios constituțional.

20. Totodată, afirmația autoarei obiecției potrivit căreia Parlamentul ar fi trebuit să se rezume la aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 sau să îi aducă acesteia modificări și/sau completări care să servească scopului avut în vedere de inițiatorul său este în profund dezacord atât cu rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării și cu

procedurile parlamentare aplicabile edictării legilor, cât și cu interdicția prevăzută la art. 69 din Legea fundamentală care stabilește că orice mandat imperativ care ar putea fi stabilit în sarcina deputaților și a senatorilor este nul.

21. În continuare, președintele Camerei Deputaților consideră că pretinsa încălcare a prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție nu poate fi reținută, întrucât, din examinarea expunerii de motive și a preambulului actului normativ criticat, rezultă respectarea cerințelor exprese, calificate în Decizia Curții Constituționale nr. 255 din 11 mai 2005 drept criterii de constituționalitate, cu privire la îndeplinirea cumulativă a exigențelor Legii fundamentale la emiterea ordonanțelor de urgență. Urgența reglementării, asociată existenței unei situații extraordinare, invocată în preambulul ordonanței de urgență aprobate prin legea criticată, este confirmată și de modul în care sunt alese soluțiile normative cu aplicabilitate imediată și de efectele juridice concrete, cu titlu de exemplu fiind înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, organizarea, funcționarea și competențele sale, fond al reglementării care conține elemente obiective și cuantificabile a căror considerare evidențiază complexitatea și rolul strategic al acestei instituții pentru dezvoltarea economică și siguranța națională, în mod vădit circumscrise interesului public. Apărarea interesului public reprezintă unul dintre elementele reținute constant de instanța de contencios constituțional la aprecierea caracterului obiectiv al cazului excepțional de care depinde legitimitatea adoptării ordonanței de urgență, relevante în acest sens fiind Decizia Curții Constituționale nr. 83 din 19 mai 1998 și Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005.

22. De asemenea, președintele Camerei Deputaților arată că argumentele privind încălcarea art. 1 alin. (3), (4) și (5) și a art. 61 alin. (1) din Constituție nu sunt relevante în speță. Astfel, intervențiile legislative asupra dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, realizate succesiv atât prin dispozițiile art. 10 pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2024, cât și prin prevederile art. 1 pct. 4 din legea criticată, nu aduc elemente de noutate prin raportare la redactarea anterioară intrării în vigoare a ordonanței de urgență anterioare, și anume că excepțiile de la regula care instituie interdicția efectuării de activități miniere pe anumite categorii de terenuri expres prevăzute să poată fi dispuse fie prin hotărâre a Guvernului, fie de către autoritățile competente în domeniu. Propriu-zis, încă de la intrarea în vigoare, Legea nr. 85/2003 are reglementate în conținutul său normativ primar respectiva regulă și soluția legislativă de delegare a prerogativei stabilirii excepțiilor de la aceasta către organe ale administrației publice. În acest sens, semnificative sub aspectul validității excepțiilor sunt legitimitatea și forța juridică prin care acestea sunt fundamentate, respectiv ca actul normativ pe care se întemeiază să emane de la autoritatea care are îndrituirea constituțională de edictare primară a regulii în materie, în speță este Legea nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare. Din perspectiva analizării existenței unor situații juridice similare în dreptul pozitiv național, se invocă exemplul referitor la delegarea Guvernului de stabilire prin hotărâre a datei alegerilor, în multiplele sale consacrări legislative.

23. În final, președintele Camerei Deputaților consideră că pretinsa nerespectare a cerinței privind previzibilitatea reglementării nu poate fi acceptată întrucât actul normativ dedus controlului de constituționalitate respectă, în ansamblul său, cerințele privind claritatea, precizia și previzibilitatea normelor juridice.

24. Președintele Senatului și Guvernul nu au transmis Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

25. Primul termen de judecată, stabilit pentru data de 4 februarie 2025, a fost preschimbat, potrivit Încheierii din 30 ianuarie 2025, pentru data de 18 februarie 2025, când, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul cauzei, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 11 martie 2024 și, ulterior, pentru data de 27 martie 2025, când, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 2 aprilie 2025 și, ulterior, pentru același motiv, pentru data de 8 aprilie 2025. La acest termen, în temeiul art. 57 și al art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 9 aprilie 2025, când a pronunțat prezenta decizie.

26. La dosarul cauzei, Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon a depus un memoriu *amicus curiae* prin care susține constatarea constituționalității Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

27. **Obiectul sesizării de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în actul de sesizare, îl constituie Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon.

28. Punctual sunt criticate dispozițiile art. 1 pct. 4 din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, având următorul conținut: „**La articolul 10, după punctul 1 se introduc două noi puncte, punctele 11 și 12, cu următorul cuprins:**

«11. **Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:**

Art. 11. — (1) Efectuarea de activități miniere pe terenurile pe care sunt amplasate monumente istorice, culturale, religioase, situri arheologice de interes deosebit, rezervații naturale, zonele de protecție sanitară ale surselor de alimentare cu apă, precum și instituirea dreptului de servitute pentru activități miniere pe astfel de terenuri sunt strict interzise.

(2) Excepțiile de la prevederile alin. (1) se stabilesc de către autoritățile competente în domeniu.

«12. **După articolul 11 se introduce un nou articol, articolul 11¹, cu următorul cuprins:**

Art. 11¹. — (1) Efectuarea de activități miniere pe terenurile pe care sunt amplasate perimetrele de protecție hidrogeologică ale surselor de alimentare cu apă, precum și instituirea dreptului de servitute pentru activități miniere pe astfel de terenuri sunt strict interzise.

(2) Excepțiile de la prevederile alin. (1) se stabilesc de autoritatea competentă și de reglementare, pe baza unui studiu

privind impactul activităților miniere asupra sursei de alimentare cu apă, cu avizul autorității de protecție a mediului.»

29. Din analiza criticilor de neconstituționalitate intrinsecă instanța de contencios constituțional observă că acestea vizează dispozițiile art. 1 pct. 4 [cu referire la art. 11 alin. (2) și art. 111 alin. (2) din Legea minelor nr. 85/2003] din legea criticată. În consecință, Curtea reține că **obiectul criticilor de neconstituționalitate îl constituie Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, în ansamblu, și dispozițiile art. 1 pct. 4 [cu referire la art. 11 alin. (2) și art. 111 alin. (2) din Legea minelor nr. 85/2003] din aceeași lege, în special.**

30. Dispozițiile din Constituție invocate în susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt cele cuprinse în art. 1 alin. (3), (4) și (5) privind principiul securității juridice, principiul separației și echilibrului puterilor în stat și principiul legalității, art. 61 alin. (2) privind rolul Parlamentului, art. 115 alin. (4) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență și art. 115 alin. (7) privind aprobarea sau respingerea prin lege a ordonanțelor cu care Parlamentul a fost sesizat.

31. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate.

32. Referitor la titularul dreptului de sesizare, prezenta sesizare de neconstituționalitate a fost formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție, care, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, are dreptul să sesizeze Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, fiind, așadar, îndeplinită această primă condiție de admisibilitate.

33. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

34. Din consultarea fișei referitoare la derularea procedurii legislative în cauză, Curtea constată că, în data de 23 septembrie 2024, legea supusă controlului a fost adoptată, în procedură de urgență, de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată. În data de 11 decembrie 2024, Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a adoptat, ca lege organică, legea supusă controlului de constituționalitate. În data de 16 decembrie 2024, legea adoptată a fost depusă la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului, pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii, și în data de 18 decembrie 2024 a fost trimisă Președintelui României, spre promulgare. Prezenta sesizare a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 17 decembrie 2024.

35. Într-o atare situație, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată înăuntrul termenului de 2 zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu

mențiunea că legea nu a fost încă promulgată de Președintele României, astfel că urmează să se constate că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă, sub acest aspect (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, paragraful 70).

36. Referitor la obiectul controlului de constituționalitate *a priori*, Curtea observă că, potrivit actului de sesizare, acesta este reprezentat de Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, adoptată și nepromulgată încă. În același timp, Curtea observă că autoarea sesizării formulează critici de neconstituționalitate extrinsecă cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2024, aprobată prin legea criticată.

37. Curtea subliniază că, în cadrul controlului de constituționalitate *a priori* exercitat asupra legilor de aprobare a ordonanțelor, se poate contesta și, implicit, Curtea Constituțională poate efectua controlul atât asupra aspectelor de constituționalitate extrinsecă, cât și a celor de constituționalitate intrinsecă privind ordonanța astfel aprobată (Decizia nr. 214 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 3 iunie 2019, paragraful 25). Prin urmare, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile de admisibilitate sub aspectul obiectului sesizării.

38. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a obiecției formulate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să efectueze controlul de constituționalitate în cauză.

39. Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în esență, criticile de neconstituționalitate se circumscriu unor motive de neconstituționalitate extrinsecă formulate asupra Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon și asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024, precum și unor motive de neconstituționalitate intrinsecă referitoare la art. 1 pct. 4 [cu referire la art. 11 alin. (2) și art. 111 alin. (2) din Legea minelor nr. 85/2003] din aceeași lege.

40. Din analiza criticilor de neconstituționalitate extrinsecă a legii criticate, formulate în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității și ale art. 115 alin. (7) referitor la aprobarea sau respingerea prin lege a ordonanțelor Guvernului (simple sau de urgență) cu care Parlamentul a fost sesizat, Curtea reține că acestea vizează, în esență, adoptarea de către legiuitorul primar a unor soluții legislative referitoare la Legea nr. 85/2003, neavute în vedere de Guvern, în calitate de inițiator al actului normativ.

41. În jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 56 din 16 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 13 aprilie 2022, paragrafele 50 și 51), Curtea a reținut că, în măsura în care obiectul legii — exprimat prin titlul său — se referă la aprobarea unei ordonanțe de urgență, o dispoziție care nu reglementează nicio măsură în legătură cu sau conexă ordonanței de urgență nu se integrează în obiectul de reglementare al legii de aprobare a ordonanței de urgență a Guvernului, încălcându-se, pe de o parte, art. 115 alin. (7) din Constituție, iar, pe de altă parte, art. 1 alin. (5) din Constituție, prin raportare la prevederile art. 41 alin. (1) și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă

pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010 (a se vedea și Decizia nr. 1 din 14 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 2 februarie 2015, paragraful 25). Curtea a mai precizat că, în cazul proiectelor de legi de aprobare a ordonanțelor/ordonanțelor de urgență, titlul legii este cel care califică obiectul său de reglementare, ceea ce înseamnă că, potrivit art. 115 alin. (7) din Constituție, pe de o parte, ordonanța de urgență ar urma să înceteze să mai fie un act normativ de sine stătător și să devină, ca efect al aprobării de către autoritatea legiuitoare, un act normativ cu caracter de lege, chiar dacă, din rațiuni de tehnică legislativă, alături de datele legii de aprobare, conservă și elementele de identificare atribuite la adoptarea sa de către Guvern, iar, pe de altă parte, legea astfel adoptată va viza numai obiectul de reglementare al ordonanței de urgență și măsurile conexe, de corelare sau de politică legislativă, ce au legătură cu domeniul astfel determinat. În consecință, o atare lege fie aprobă pur și simplu ordonanța de urgență, fie aprobă ordonanța de urgență, cu modificarea, completarea, abrogarea sau chiar suspendarea unor dispoziții ale acesteia; în ambele cazuri însă legiuitorul este competent să adopte măsuri de corelare a soluțiilor legislative preconizate cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației (a se vedea și Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragrafele 51 și 53).

42. Curtea a mai reținut că Parlamentul este organul legislativ suprem al poporului român, iar în procedura de legiferare trebuie să respecte exigențele constituționale referitoare la aspectele formale ale acesteia. Astfel, în procedura generală de legiferare ține de opțiunea exclusivă a Parlamentului să adopte reglementările pe care le consideră oportune sau necesare, cu respectarea Constituției, iar, în procedura specială de aprobare a ordonanței emise în baza unei legi de abilitare sau a ordonanței de urgență, Parlamentul trebuie să se limiteze la obiectul acesteia, neputând promova soluții legislative ce nu se circumscriu obiectului de reglementare al ordonanței/ordonanței de urgență sau nu sunt în legătură cu acesta (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 590 din 14 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 939 din 13 octombrie 2020, paragrafele 35-37).

43. Plecând de la aceste considerente, raportat la prezenta cauză, Curtea reține că obiectul reglementării exprimat sintetic prin titlul legii supuse controlului de constituționalitate îl constituie aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024. Legea criticată cuprinde două articole prin care legiuitorul primar aprobă cu modificări și completări Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2024 (art. I) și dispune cu privire la neaplicarea termenului prevăzut la art. 20 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare (cel puțin 180 de zile înainte de expirarea duratei licenței de exploatare), în cazul solicitărilor privind prelungirea licențelor de concesiune pentru exploatare a căror durată expiră în termen de 180 de zile de la data intrării în vigoare a legii (art. II).

44. În continuare, Curtea observă că obiectul reglementării în cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 îl constituie înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, respectiv Legea minelor nr. 85/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 27 martie 2003, Legea petrolului nr. 238/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 15 iunie 2004, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2011 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 114/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 26 aprilie 2013.

45. În aceste condiții, Curtea reține că legea criticată reglementează unitar relații sociale omogene, în domeniile vizate de legiuitorul delegat (minele, petrolul și stocarea geologică a dioxidului de carbon) și reflectă o unitate normativă și un scop unic. Modificările și completările operate asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 în cadrul procedurii parlamentare de adoptare a legii de aprobare a ordonanței de urgență antereferite se circumscriu rolului Parlamentului de unică autoritate legiuitoare, consacrat de art. 61 alin. (1) din Constituție, și nu pot primi o altă semnificație decât cea a reglementării unor măsuri conexe, de corelare sau de politică legislativă aflate în legătură cu domeniul inițial determinat.

46. În consecință, reținând că, prin conținutul său normativ, legea supusă controlului de constituționalitate se circumscrie obiectului de reglementare al ordonanței de urgență, Curtea constată că dispozițiile art. 1 alin. (5) și ale art. 115 alin. (7) din Constituție nu sunt încălcate.

47. În continuare, din analiza criticii de neconstituționalitate extrinsecă formulate asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024, prin raportare la dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea reține că, în esență, autoarea obiecției de neconstituționalitate susține că actul normativ menționat a fost adoptat cu încălcarea exigențelor constituționale care impun existența unei situații extraordinare a cărei reglementare să nu poată fi amânată și obligația motivării urgenței.

48. În jurisprudența Curții Constituționale referitoare la condițiile de adoptare a unei ordonanțe de urgență a Guvernului, s-a statuat că Guvernul poate adopta o ordonanță de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată; urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, sau Decizia nr. 598 din 10 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 946 din 26 noiembrie 2019, paragraful 46). Curtea a mai arătat că pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009). Cât privește condiția urgenței, prevăzută de art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea Constituțională a statuat că urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 421 din 9 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007).

49. Aplicând aceste considerente de principiu în prezenta cauză, din analiza preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 și a notei sale de fundamentare, Curtea reține că, în esență, la adoptarea acestui act normativ, Guvernul a avut în vedere evoluția structurii de personal a Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, manifestată în sensul diminuării drastice a acesteia și al imposibilității atragerii de personal de specialitate corespunzător perspectivelor de dezvoltare a domeniului petrolier, activităților miniere și de stocare a dioxidului de carbon. De asemenea, intervenția legislativă pe calea ordonanței de urgență vizează situația referitoare la „insecuritatea juridică apreciată la nivelul actelor de concesiune minieră și de autorizare a începerii lucrărilor miniere, cu consecințe negative majore în buna desfășurare a acestor activități economice”. Totodată, Guvernul a subliniat „necesitatea implementării la nivel național a Regulamentului (UE) 2024/1.252 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 aprilie 2024 de instituire a unui cadru pentru asigurarea aprovizionării sigure și durabile cu materii prime critice și de

modificare a Regulamentelor (UE) nr. 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1.724 și (UE) 2019/1.020".

50. Având în vedere aceste precizări, Curtea reține că situația care a condus la adoptarea măsurilor legislative prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2024 constituie o stare de fapt obiectivă, independentă de voința Guvernului, putând fi încadrată în conceptul constituțional de „*situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată*”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența Curții.

51. Totodată, Curtea observă, în acord cu jurisprudența sa, că urgența reglementării apare atunci când o situație extraordinară — care se abate semnificativ de la obișnuit, este preexistentă urgenței, este cuantificabilă și obiectivă — determină, prin aceste caracteristici, necesitatea reglementării imediate, fără întârziere, a unor măsuri prompte și adecvate, în lipsa cărora ar exista riscul iminent al producerii unor consecințe negative de natură să afecteze un anumit interes public sau chiar un drept fundamental. Totodată, mecanismul comun de legiferare specific Parlamentului, chiar și în procedură de urgență, nu este în măsură să răspundă cu celeritate necesității de a se interveni de îndată, astfel că reglementarea de către Guvern, prin procedura ordonanței de urgență, este singura soluție pentru evitarea unor grave consecințe (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 60 din 12 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 8 mai 2020, paragraful 60).

52. În aceste condiții, Curtea reține că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanței de urgență criticate. Astfel, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 se face referire la „necesitatea urgentă de consolidare a capacității administrative a Agenției Naționale pentru Resurse Minerale în ceea ce privește personalul de specialitate corespunzător supravegherii și controlului activităților miniere, operațiunilor petroliere și stocării geologice a dioxidului de carbon”. De asemenea, se arată că, „în lipsa unor măsuri urgente de ordin legislativ, există riscul de agravare a situației privind capacitatea administrativă a Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu consecințe privind gestionarea bunurilor aparținând statului român, precum și perpetuarea insecurității juridice a actelor de concesiune minieră, în ceea ce privește modificarea acestora și/sau autorizarea începerii lucrărilor miniere, cu consecințe negative majore în buna desfășurare a acestor activități economice”, care „vizează interesul public”.

53. În consecință, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2024 nu încalcă dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție.

54. În plus, analizând susținerea autoarei obiecției potrivit căreia modificările legislative sunt rezultatul unei decizii de oportunitate, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa, că aprecierea oportunității adoptării unei ordonanțe de urgență, sub aspectul deciziei legiferării, constituie un atribut exclusiv al legiuitorului delegat, care poate fi cenzurat doar în condițiile prevăzute expres de Legea fundamentală, respectiv doar pe calea controlului parlamentar exercitat potrivit art. 115 alin. (5) din Constituție. Așadar, doar Parlamentul poate decide soarta actului normativ emis de Guvern, adoptând o lege de aprobare sau de respingere. Cu ocazia dezbaterilor parlamentare, forul legislativ suprem are competența de a cenzura ordonanța de urgență a Guvernului, atât sub aspectul legalității, cât și sub aspectul oportunității, dispozițiile art. 115 alin. (8) din Constituție statuând că prin legea de aprobare sau de respingere se vor reglementa, dacă este cazul, măsurile necesare pe privire la efectele juridice produse pe perioada de aplicare a ordonanței. Ca atare, în acord cu jurisprudența sa constantă, Curtea subliniază că nicio altă autoritate publică, aparținând altei puteri decât cea legislativă, nu poate controla actul normativ emis de Guvern din perspectiva oportunității actului de legiferare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14 martie 2017, paragraful 90).

55. Totodată, potrivit dispozițiilor Legii nr. 47/1992, instanța de contencios constituțional se pronunță asupra constituționalității unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță, ceea ce înseamnă o analiză în raport cu prevederile Constituției, aceasta fiind o analiză de drept, Curtea neavând posibilitatea să sancționeze oportunitatea politicii adoptate de stat într-o anumită materie (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 497 din 3 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 982 din 30 octombrie 2023, paragrafele 76 și 77).

56. Examinând criticile de neconstituționalitate intrinsecă, formulate punctual cu privire la dispozițiile cuprinse în art. I pct. 4 [cu referire la art. 11 alin. (2) și art. 111 alin. (2) din Legea nr. 85/2003] din legea criticată, în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (3), (4) și (5) din Constituție, Curtea reține că, în esență, acestea vizează încălcarea principiilor privind securitatea raporturilor juridice, separația și echilibrul puterilor în stat și ierarhia actelor normative, deoarece soluțiile legislative instituite prin norma criticată lasă la latitudinea autorităților publice competente prerogativa stabilirii excepțiilor de la regula prevăzută la nivel primar cu privire la aspecte care, în opinia autoarei obiecției, intră în sfera de reglementare a legii.

57. În ceea ce privește critica privind încălcarea principiului separației puterilor în stat, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa, că, în temeiul prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora este unica autoritate legiuitoare a țării, Parlamentul poate adopta orice soluție pe care o consideră oportună și necesară (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2016, paragraful 14). Totodată, instanța de contencios constituțional a precizat că un ipotetic control cu privire la această oportunitate excedează în totalitate sferii de competență a Curții Constituționale, având în vedere că adoptarea măsurii în cauză ține de marja de apreciere exclusivă a Parlamentului, a cărui opțiune în privința caracterului oportun al măsurii nu poate fi cenzurată (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 54 din 16 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 3 martie 2022, paragraful 75).

58. Analizând prevederile art. I pct. 4 din legea criticată, din perspectiva regulilor de tehnică legislativă, Curtea observă că acestea modifică art. 11 din Legea nr. 85/2003 și introduc în cuprinsul Legii nr. 85/2003 articolul 111, prin care, în esență, se reglementează interzicerea efectuării de activități miniere pe terenurile pe care sunt amplasate anumite obiective de interes public și se instituie posibilitatea stabilirii de excepții de la această interdicție prin acte administrative.

59. Legea nr. 85/2003 reglementează desfășurarea activităților miniere în România, stimulând valorificarea resurselor minerale, proprietate publică a statului, transpunând, la nivelul legii, prevederile constituționale ale art. 136 alin. (3) și (4). De asemenea, potrivit actului normativ menționat, resursele minerale sunt puse în valoare prin activități miniere, care se concesiunează persoanelor juridice române sau străine ori se dau în administrare instituțiilor publice, de către autoritatea competentă. Astfel, potrivit art. 3 pct. 8 din Legea nr. 85/2003, concesiunea minieră reprezintă operațiunea juridică prin care statul, reprezentat de autoritatea competentă și de reglementare, în calitate de concedent, transmite pentru o perioadă determinată unei persoane, în calitate de concesionar, dreptul și obligația de a executa, pe risc și cheltuielă proprie, activități miniere având ca obiect resursele minerale ce cad sub incidența acestei legi, în schimbul unei redevențe miniere pentru exploatare și al unei taxe pe activitatea de prospecțiune, explorare și exploatare a resurselor minerale (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 800 din 18 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din

19 februarie 2016, paragraful 13). Asupra terenurilor necesare accesului în perimetrele de exploatare sau explorare și oricăror alte activități pe care acestea le implică se instituie în favoarea titularului un drept de servitute legală de trecere [art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2003].

60. În același timp, Curtea observă că regimul juridic al bunurilor imobile vizate de dispozițiile legale criticate (monumente istorice, culturale, religioase, situri arheologice de interes deosebit, rezervații naturale, zone de protecție sanitară ale surselor de alimentare cu apă sau perimetre de protecție hidrogeologică ale surselor de alimentare cu apă) este configurat prin acte normative distincte (a se vedea, spre exemplu, Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 noiembrie 2006, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 29 iunie 2007, sau Legea apelor nr. 107/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 8 octombrie 1996).

61. În acest context normativ, Curtea reține că prevederile art. 1 pct. 4 [cu referire la art. 11 și art. 11¹ din Legea nr. 85/2003] din legea criticată dispun expres cu privire la interzicerea efectuării de activități miniere pe terenurile pe care sunt amplasate monumente istorice, culturale, religioase, situri arheologice de interes deosebit, rezervații naturale, zonele de protecție sanitară ale surselor de alimentare cu apă sau perimetrele de protecție hidrogeologică ale surselor de alimentare cu apă și la interzicerea instituirii dreptului de servitute asupra acestor terenuri [art. 11 alin. (1) și art. 11¹ alin. (1)], reflectând astfel preocuparea legiuitorului de a asigura ocrotirea acestor categorii de bunuri imobile. De asemenea, dispozițiile art. 1 pct. 4 [cu referire la art. 11 alin. (2) și art. 11¹ alin. (2) din Legea nr. 85/2003] din legea criticată delegează stabilirea excepțiilor de la interdicția prevăzută de lege către autoritățile competente în domeniu/autoritatea competentă și de reglementare.

62. Sub acest aspect, Curtea reține că soluția legislativă criticată se înscrie în marja de apreciere a Parlamentului, care are opțiunea să stabilească el însuși excepțiile de la regula instituită sau, din contră, să lase acest aspect în sfera actelor administrative. Legiuitorul a optat ca un act de reglementare secundară să realizeze acest lucru, ca act de executare a legii. O asemenea modalitate de legiferare nu echivalează cu conferirea de competențe legislative unei autorități administrative, astfel că dispozițiile legale criticate nu contravin art. 1 alin. (4) din Constituție.

63. De asemenea, pentru considerentele expuse, nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate potrivit căreia Parlamentul, prin dispozițiile legale criticate, a procedat, practic, în sensul unei „de-legiferări” și, în consecință, Curtea constată că, în prezenta cauză, considerentele Deciziei nr. 62 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 2 mai 2018, paragraful 74, invocate de autoarea obiecției, nu pot fi aplicate *mutatis mutandis*.

64. În continuare, analizând critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea principiului securității juridice și a principiului legalității, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa, că securitatea juridică reprezintă una dintre valorile fundamentale ale statului, fiind cuprinsă în mod implicit la art. 1 din Constituție, și reprezintă o garanție a statului de drept, iar rațiunea sa constă tocmai în a proteja individul de arbitrar, mai ales în relațiile dintre individ și stat. Deși nu este în mod expres consacrat de Legea fundamentală, acest principiu se deduce atât din prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, cât și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, potrivit căreia „unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice”

(Hotărârea din 6 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Androne împotriva României*, paragraful 44, Hotărârea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99). Curtea europeană a mai statuat că, „odată ce a fost adoptată o soluție de către stat, ea trebuie implementată cu o claritate și o coerență rezonabile pentru a evita pe cât posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiecții de drept” (Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, paragraful 92) — a se vedea, în același sens, Decizia Curții Constituționale nr. 467 din 2 august 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 7 august 2023, paragraful 146.

65. De asemenea, în jurisprudența sa, exemplu fiind Decizia nr. 61 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 6 martie 2018, paragraful 151, Curtea a subliniat că, deși este de dorit, o normă juridică nu poate fi redactată cu o precizie absolută, care să epuizeze în ipoteza sa totalitatea situațiilor posibile ce pot cădea, la un moment dat, sub incidența respectivei reglementări. O explicare prea detaliată se poate transforma într-o rigidizare excesivă a noimei, lipsind-o, astfel, de suplețea și capacitatea specifice necesare unei norme juridice de a se adapta unor situații viitoare, astfel încât să fie asigurată durabilitatea acesteia. În acest sens, art. 23 din Legea nr. 24/2000 prevede, la alin. (2), că „Soluțiile legislative avute în vedere trebuie să prezinte suplețe pentru a realiza îmbinarea caracterului de stabilitate a reglementării cu cerințele de perspectivă ale dezvoltării sociale”, iar art. 24 din aceeași lege precizează că „(1) Soluțiile legislative preconizate prin proiectul de act normativ trebuie să acopere întreaga problematică a relațiilor sociale ce reprezintă obiectul de reglementare pentru a se evita lacunele legislative. (2) Pentru ca soluțiile să fie pe deplin acoperitoare se vor lua în considerare diferitele ipoteze ce se pot ivi în activitatea de aplicare a actului normativ, folosindu-se fie enumerarea situațiilor avute în vedere, fie formulări sintetice sau formulări-cadru de principiu, aplicabile oricăror situații posibile.”

66. Curtea a mai reținut că obligația respectării legilor, consacrată de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, nu presupune, prin conținutul său, asigurarea unui cadru legislativ inflexibil (a se vedea Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010).

67. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, datorită principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație (de exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31, sau Decizia din 14 aprilie 2009, pronunțată în Cauza *Mikhail Borisenko și Yerevanyan Bazalt Ltd împotriva Armeniei*).

68. Plecând de la aceste considerente de principiu, Curtea reține că dispozițiile legale criticate stabilesc expres regula interzicerii efectuării de activități miniere pe terenurile pe care sunt amplasate monumente istorice, culturale, religioase, situri arheologice de interes deosebit, rezervații naturale, în zonele de protecție sanitară ale surselor de alimentare cu apă sau perimetrele de protecție hidrogeologică ale surselor de alimentare cu apă, iar elementele esențiale ce configurează în mod obiectiv regimul juridic al bunurilor proprietate publică sau care prezintă interes și/sau utilitate publică, precum și protecția, conservarea și valorificarea acestor categorii de bunuri imobile sunt reglementate de acte normative cu caracter primar, aflate în fondul activ al legislației. În aceste condiții, posibilitatea acordată autorităților competente în domeniu/autorităților competente și de reglementare de a stabili excepții de la regula

legală, în considerarea unor cerințe specifice pe care aceasta le cunoaște, nu echivalează cu un element de insecuritate juridică, ci reprezintă o soluție legislativă caracterizată de flexibilitatea necesară pentru eficiența desfășurării activității miniere în situații deosebite, fără a reprezenta o încălcare a art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. Reprezentantul puterii executive nu face altceva, în această ipoteză, decât să respecte și să pună în aplicare termenii legii. Nivelul mai redus de stabilitate al acestei categorii de acte cu caracter infralegal nu este de natură să încalce normele constituționale invocate, fiind firesc ca efectuarea activităților miniere să fie influențată și de anumiți factori externi, cum ar fi situația geopolitică regională sau globală, astfel încât, în limitele legale, autoritățile publice competente/autoritatea publică competentă și de reglementare să poată adapta această activitate la circumstanțele factuale existente. De asemenea, opțiunea pentru o atare modalitate de reglementare nu poate fi considerată arbitrară, în condițiile în care, pentru verificarea conformității actului administrativ cu

legea în temeiul căreia acesta a fost emis, acest act este susceptibil a fi supus controlului judecătoresc de legalitate pe calea contenciosului administrativ.

69. Curtea reține, așadar, că, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere în stabilirea unor reglementări caracterizate prin suplețe și flexibilitate, menite să contribuie atât la ocrotirea, cât și la valorificarea bunurilor proprietate publică sau care prezintă interes și/sau utilitate publică, concomitent cu aducerea la îndeplinire a obligațiilor constituționale de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică, exploatarea resurselor naturale în concordanță cu interesul național și ocrotirea mediului înconjurător, conform art. 135 alin. (2) lit. b), d) și e) din Legea fundamentală.

70. În consecință, Curtea constată că, prin normele deduse controlului de constituționalitate, dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, în componentele amintite, nu sunt afectate.

71. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi în privința punctului 1 și cu majoritate de voturi în privința punctului 2,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate, formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite și constată că Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, în ansamblu, este constituțională în raport cu criticile de neconstituționalitate extrinsecă formulate.

2. Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de aceeași autoare și constată că dispozițiile art. 1 pct. 4 [cu referire la art. 11 alin. (2) și art. 111 alin. (2) din Legea minelor nr. 85/2003] din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon sunt constituționale în raport cu criticile de neconstituționalitate formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

